

Preživeli in njihova zgodovina po potopu

Od velikega potopa niso bili potemtakem nikakor uničeni vsi do takrat nastali narodi na zemelji. Ostali so na severu in vzhodu kot nasledniki in skrajni izhodniki Hanohitov: Mongoli, Indijanci v Ameriki, Japonci, Kitajci in Polinezijci. V Srednji in Južni Afriki in na avstralskih otokih: črnici - nasledniki Kajna.

V sredini hanohitičnega in kajnitiškega rodovnega venca pa so se razvili iz središča področja vesoljnega potopa in prednje azijskega višavja Irana (področje Ararata) iz naslednikov Noeta. V začetku z vero in jezikom v skupaj živeči ljudski družini, ki se je kmalu ločila, ko je njihova ljudska moč rasla, rod za rod od materinega stebila in je šel ven v svet. Najprej so se obrnili sinovi temnopoltega Hama proti jugu, obljudenem Kanaanu in se pomikali potem naprej v Arabijo, Egipt in Severno Afriko. To ljudstvo se še danes imenuje Hamiti. - Drugi del Noetovega praljudstva, Jafetidi ali nasledniki sina Jafeta, je potoval v množicah na vzhod, sever in zahod in razširjali so se v široko potujočih skupkah pahljačasto narazen - od toka Gangesa v Indiji, vse do Severnega ledenega morja in od tod do Skandinavije, Anglije, Irske, Španije, Italije in Grčije. Zato se imenuje ta od Noeta izhajajoča velika ljudska družina tudi Indogermani. Biblija govori o "široko razširjenem Jafetu".

Bolj pri stari rodni domovini so ostali le nasledniki starejšega Noetovega sina Sama, Semiti. Oni so se trdno naselili po kratkem potovanju v rodovitni rečni pokrajini Evfrata in Tigrisa, v pokrajinah Asirije, Babilona in Sumerije (Kaldeje). En del pod Abrahamom je odšel od tod (mesto Ur), spodrinil je Hamite iz Kanaana in zasedel ter obljudil kot pošteno pastirsko ljudstvo to kanaansko gričevnato deželo. Drugi del se je selil dalje na obrežno področje sredozemskega morja, zasnoval je mesta Sidon, Tyr idr. in postal pod imenom Feničani ali Puniji kmalu bogat, pa tudi nadležno in splošno se ga boječe trgovsko ljudstvo.

Veliko drevo človeštva

Iz Adamovega semena se je razvilo pod stalnim vplivom in Božjim gospostvom ogromno drevo človeštva z mnogoterimi vejami in poganjki. Naravna slika porasta enega drevesa do celega gozda potrjuje v globoki zavestni ustreznosti tam v pisanih Novega razodetja podanega nauka o stvarjenju, izvoru in razvoju zemeljskega človeškega rodu iz edinega popolnega človeškega kalčka. - Zahvalimo se nebeškemu Očetu, da smo sprejeli pravo vest po različnih zgrešenih poskusih človeške znanosti skozi usta prerokov sedaj tudi na področju biblije in razsvetljenem razumu skladno spoznanje.

Vsem tem narodom je bilo po razodetju v začetku, se pravi po notranji besedi srca, skozi usta prerokov in po neposrednem pouku iz nebes podana svetla vera v edinega Boga, Stvarnika nebes in Zemlje, Očeta vsega človeštva in Gospoda sveta angelov in duhov. Čimbolj pa so narodi po številu in zemeljski posvetni ljubezni rasli, tem bolj je temnel in se razobličeval v njihovi zavesti ta čisti, nebeški enobožni nauk. Duhovni

svet in čaščenje je prednjačilo. Naravni- in zaščitni duhovi so bili povzdignjeni v sobogove in končno namesto nevidnega nebeškega Očeta v glavne bogove. In tako je nastalo skozi zemeljsko mišljenje rastočih ljudstev in ljudskih skupin mnogotero mnogoboštvo, skozi katero je bilo večnobožje počlovečeno, in vera končno izničena v vsej resnični moči. Posebno pri rado-potujočih Jafetovih ljudskih skupinah, Italijanih, Helenih, Germanih, Slovanih itd. se je pokazal ta razvoj. Na njihovih dolgih in vojaških pohodih se je podivjal njihov smisel in je izgubilo njihovo srce živo vero v vseupravljajočega in vsedobrega nebeškega Očeta Jehovo. In ostali so jim spomini samo na njihove najvišje bogove Jupitra, Zeusa, Tuiska itd.

Melhizedek, kralj kraljev

Bolje so obvarovali enobožje tisti nasledniki Noeta, ki niso potovali daleč, kot Perzijci v prednjeazijski rodovni deželi ali kot Semiti, ki so ostali v neposredni soseščini. Njim je bil dan kmalu po vesoljskem potopu spoštovani vladar in visoki duhovnik v Melhizedeku, kralju iz Salema.

Salem, sedež tega pravljičnega božjega kralja kraljev, leži vzhodno od Jordana, ne daleč od Galilejskega morja, na pobočju Manase na mestu poznejše Abile.

V Velikem evangeliju.(Zvezek 10. pogl. 59 i.d.) obišče Gospod s svojimi učenci ta kraj in jim reče: "Jaz Sam sem resnični Kralj iz Salema in visoki duhovnik od večnosti." - Le-ta kralj je bil tako v resnici pred vsemi stvaritvami in tako tudi pred Noetom. Kar se pa tiče zemeljskega časa, v katerem je On Sam v Osebi in Postavi angela iz nebes poučeval ljudi o Samem Sebi in o Njegovi določenosti, tako je bil On že za časa Noeta od časa do časa tukaj in je govoril z njim. Vendar pravzaprav kraljevo in visoko duhovništvo je bilo od Njega ustanovljeno šele nekaj stoletij po Noetovem izstopu iz barke, kateri čas so Noe sam in njegovi trije sinovi še doživeli. V tistem času je bila Zemlja že zopet močno obljudena in mnogi rodovni očetje majhnih ljudstev so se imenovali "kralji", prinesli so vsakoletno Njemu daritve v Salem in so bili od kralja Melhizedeka poučevani.

Vendar, ko so se potem ljudstva bolj razširjala po širni Zemlji, so pozabili na kralja kraljev in so se začeli od Njega ločevati. Tudi tisti, stanujoči v Njegovi bližini, niso nič več hodili v Salem. Tako je zapustil tudi Kralj z vsemi angeli, ki so Mu služili, grad in je obiskoval (v angelski postavi) samo redko še posamezne Njemu zveste patriarhe, kot n.pr. Abrahama, Izaka in Jakoba in pozneje vse velike in male preroke. Posledica odpada od Melhizedeka je bila, da so med ljudstvi in njihovimi kralji nastali nesloga, nevoščljivost, jeza in mržnja in s tem tudi vojske."

Gradnja babilonskega stolpa in zmešnjava jezikov, o čemer poročajo pisanja,

ponazarja to razrvanost takratnega ljudstva kot posledico svetne oblastiželjnosti. Vedno zopet gotovo usmerja Božja milost proti naraščajoči pogubi in išče odstop od temote poganškega mnogoboštva in nevero zadržati skozi velike in male sle iz nebes. Perzijcem je bil dan, nekaj časa po Melhizedeku (okoli leta 1200 pr.Kr., pesniški prerok Zoroaster (Zarathustra), katerega svetli nauki so delovali tisočletja. Kajti pod Abrahamom iz doline Evftata v Kanaanu in od tu pozneje v Egipt preseljeni semitski ljudski rodovi Hebrejcev ali Izraelcev, je prinesel v istem času Božji sel Mojzes rešitev iz egiptovske "temote" in mnogi manjši preroki so imeli vzdrževati vedno zopet to izvoljeno duhovniško ljudstvo semitske rase, kljub njihovi močni svetni ljubezni in čutni nasladi na Božji poti.

Jafet v Semovih kolibah

Pri Izraelcih je bila vera v edinega Boga Jehove obdržana najdalje in najčisteje. Tukaj v središču zemeljskih delov Azije, Evrope in Afrike je po 2000 letih po vesoljnem potopu, skozi veliko preseljevanje narodov in burnimi življenjskimi razvoji, povzročila splošno versko noč, tisto novo veliko duhovno svetlost za vsa ljudstva celotnega zemeljskega okrožja, ki še danes in v vso večnost daruje človeškim srcem luč najvišjega blagra. Tudi tisti zemeljsko - veseli, k potovanju nagnjeni Jafetisti: Italijani, Heleni, Kelti, Germani, Slovani, Rusi itd. pridejo, potem, ko so se njihova zemeljska potovanja delno razprostrla do ledenih pustinj polarnih pokrajin, do obale Irske in do stebrov Herkulesa na jugu Španije, duhovno osiromašeni k tej prasketlobi v Jezusu nazaj, da se oprimejo takoj domov se vračajočega zgubljenega sina z dvojno slo. In tako so postale čudovite, od Očeta in Usmerjevalca, v naprej predvidenega poteka spretnosti, skrivnostno polne besede Mojzesa (1. Mojz. 9,27) resnične, da bo široko razširjeni Jafet (duhovno) bival v kolibah, se pravi v verskih naukih Sema.

Die Grundlagen des Lebens; (Walter Lutz) str. 153: (Jakob Lorber)